

ВСИЧКО, КОЕТО ТОЙ НАПИСА

С ТРЕТИ ФИЛМ ПО КИНАТА, ХОЛИВУДСКА ЗВЕЗДА В ГЛАВНАТА РОЛЯ И ДОГОВОР ЗА МЕЖДУНАРОДНО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ, **НИКИ ИЛИЕВ** Е ОТКРИЛ ПЕЧЕЛИВШИЯ БИЗНЕС МОДЕЛ ЗА БЪЛГАРСКОТО КИНО

ОТ ЗЛАТИНА ГЕОРГИЕВА

ТОЙ Е СРЕД НАЙ-МЛАДИТЕ И ПРОДУКТИВНИ РЕЖИСЬОРИ В БЪЛГАРИЯ. Третият му филм „Нокаут, или всичко, което тя написа“ е по кината от началото на 2018 г., изкушавайки феновете с международен сюжет, боксови сцени и авторска музика. Ники Илиев показва как се прави българско кино с космополитен дух, което привлича зрителите в салона, но и кино, от което се печели. Срещаме се броени дни след премиерата, той е много притеснителен в общуването си, но и щастлив, че може да разкаже пред Forbes пове-

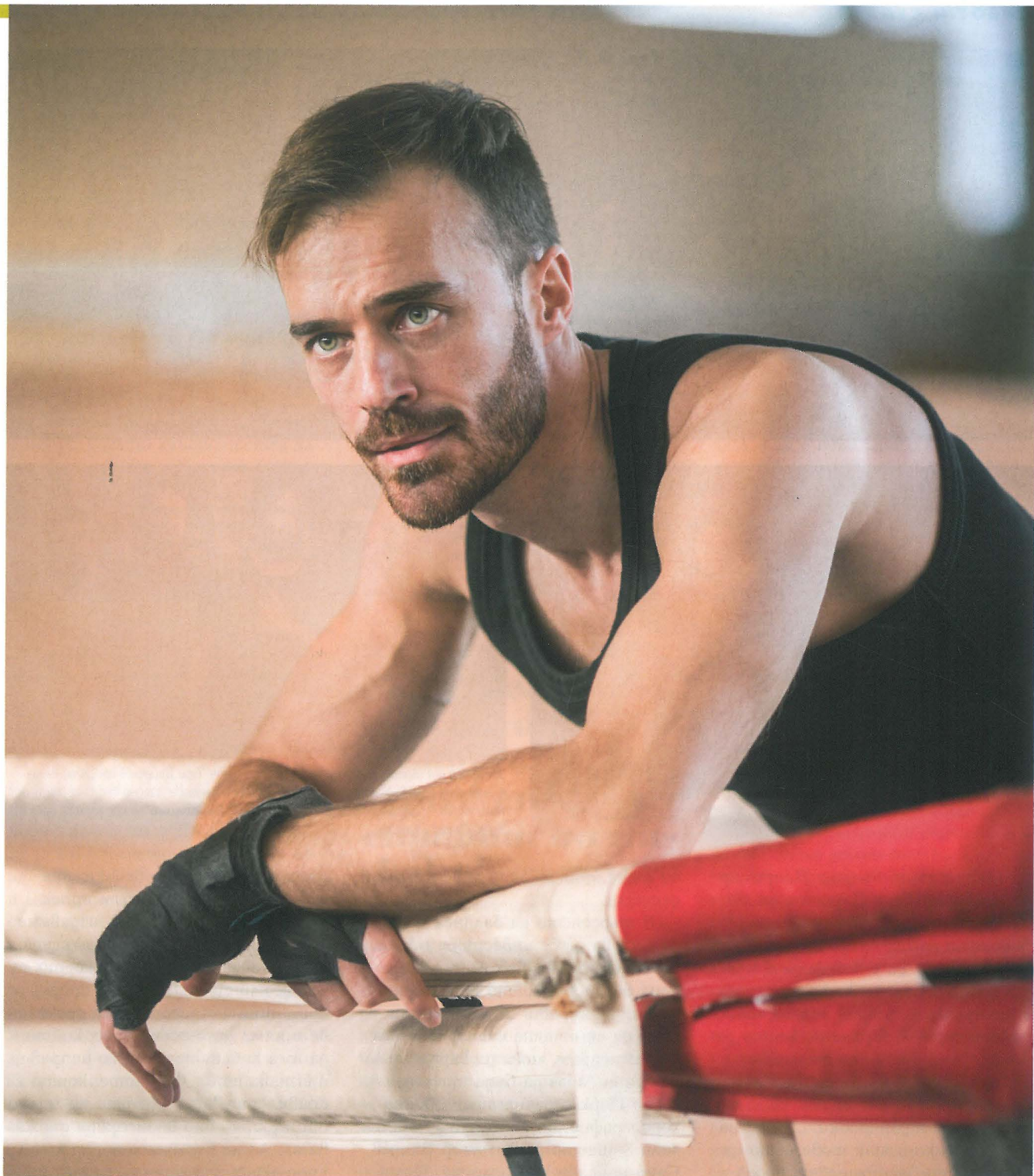
че за начина, по който финансира и създава филмите си, за работещия бизнес модел, който завърта за трети път – с „Чужденецът“, с „Живи легенди“ и сега с „Нокаут, или всичко, което тя написа“. Докато си говорим, се сещам за онзи английски израз one-man show – един човек, който отговаря за всичко в шоуто. Ники Илиев е one-man movie – сценарист, продуцент, режисьор, малко актьор, малко счетоводител и много други неща. Филмите му се отличават в българския киноафиш – не само със световни звезди и със съпругата

му в главната роля, но и с вдъхновението и начина, по който се себеизразява в тях.

Израснал в семейството на режисьор, Ники от малък е завладян от магията на изкуството. Още като дете започва да пише истории – взема пишещата машина на баща си, когато той не я използва за писесци, и създава своите приключенски сюжети. Представя си как прави филми и участва в тях. Редовно ходи на кино, често е сам в киносалона, а първите му спомени са за „Ах, този джаз“, който в онзи момент не докосва приключенска-

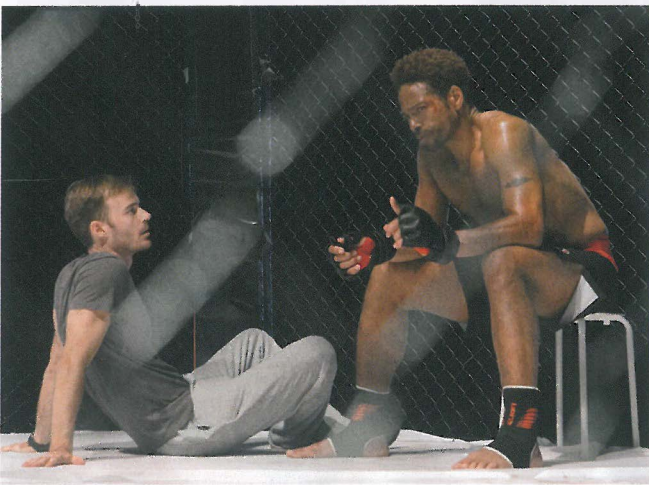
Като преподавател в НБУ по кинорежисура Никол Илчев учи студентите си да правят филми, които истински ги вълнуват

още по кината, но данните за гледаемост на първите му два филма обобщено са по около 2 млн. зрители на филм, от които между 60 и 100 хил. в кината, 1 млн. по време на телевизионните премиери по bTV, а останалата част от всички онлайн платформи, през които филмите са достъпни.

За последния му филм 60–70% от бюджета се формират от рекламни договори и продуктово позициониране, останалите средства се набавят от „моята кредитна карта и още няколко души, които се включиха с лична инвестиция“. Експериментално Нику опитва и crowdfunding стратегия

през един от световните портали за подобен тип набиране на средства – Indiegogo. Проблемът с финансирането и правилното разпределяне на събраните средства е основно предизвикателство за продуцента. Казва, че при работата със световните звезди, и най-вече с техните агенти, редовно се

Звездата от сериала „От местопрестъплението“ Гари Дърден (в средата) влиза в главната роля в „Нокаут, или всичко, което тя написа“ заедно със съпругата на Никъ Илиев – Саня Борисова, и с Орлин Павлов. Снимачният процес минава през Ню Йорк, София и Банско.

сблъсква с този въпрос. Например за „Нокаут“ Гари Дърден е трябвало да започне тренировки по бокс един месец преди началото на снимките, за да е във форма, когато дойде в България. Агентът му е намерил най-добрия асистент координатор във Франция, който работи с Люк Бесон по филми като „Твърде лично“ и „Люси“, но който очаква хонорар от 10 хил. евро за един месец тренировки. „Казах на агента – ако искаш това нещо да се случи, ти застрашаваш проекта ни. Предложих Гари да дойде по-рано и аз да го тренирам. И наистина – той дойде 10 дни по-рано, взех го от летището и го карах сутрин и вечер на тренировки, а на обяд на репетиции за песните“, казва Никъ Илиев и признава, че е нормално хората да очакват да се работи по професионален начин, но за него е по-важно да се напра-

ви филм, отколкото да се хвърли в детайли.

В търсенето на баланса къде си струва да се инвестира и къде трябва да направи компромис, се води от това, което той самият може да направи. „С други думи – мога да си напиша сценария, мога да режисирам, мога да карам, съответно мога да бъда шофьор в Ню Йорк, мога да правя бойни хореографии, но имах нужда от помощ в лицето на Тихомир Винчев, Саня направи костюмите. Няма как да си напиша музика, няма как да снимам сам, няма как да монтирам. Реално погледнато, станах продуцент по неволя, не исках да бъда, но съм основно това напоследък. Договарям се с всички за хонорарите, кога да се снима, при какви условия, правим договори заедно, подготвям презентации за различните спонсори, отивам на

срещи с абсолютно всички, пращам мейли, презентирам проекта, подписваме нещата, издаваме фактури.“ Сценарият и режисурата все още са нещото, в което се усеща най-силен, но като продуцент поема много големи рискове и няма друг освен него, който да има капацитета да го направи, признава той. „Филмите, които аз правя, струват 3–4 пъти по-малко от тези, които спонсорира държавата. Аз не взимам хонорар като продуцент, сценарист, режисьор или актьор, както и Саня, и някои от екипа. След това си взимаме хонорарите от печалбата. Това автоматично намалява бюджета, тъй като не си плащаме предварително. Правим филмите по начин, по който 100% от парите да са вътре във филма. В никакъв случай нямаме разхищения, нямаме екип, в който някои от хората

да се чудят какво да правят, даже напротив – при нас изпълняват по няколко длъжности“, добавя продуцентът.

Филмите на Нику Илиев вече смело си проправят път и към международните кинофестивали, откъдето имат и няколко награди. Режисьорът внимателно подбира форумите, на които да участват, тъй като проектите му са по-комерсиални, с възможност за по-широко киноразпространение, а много от фестивалите са фокусирани върху експериментално, арт, социално кино. Наградите добавят допълнителен престиж, който е бонус, когато кандидатура за следващ проект. „Когато имаш не само зрител, но и награди, това означава, че филмът ти има и художествена стойност. А голяма част от фирмите търсят това, защото искат техният бранд да се отъждествява с нещо качествено“, казва Илиев.

Другият голям плюс на фестивалите за него са контактите, които създава. Именно на фестивал се запознава с копродуцента си за „Нокаут“ Джеймс Таминия, който тогава представя свой филм и предлага на Нику да направят нещо заедно. Така започва партньорството им и Джеймс помага за оформянето на сценария на английски, търсене на спонсорство в Щатите, актьори и локации за снимки в Ню Йорк. Илиев споделя, че фестивалите са чудесна трибуна за уреждане на дистрибуция и закупуване на филми. При предишните му две ленти е имало предложения, но не са стигнали до сделка, защото филмите са на български. Това е и причината този път „Нокаут“ да е почти изцяло на английски и с чужденец в главната роля. „Дистрибуцията в чужбина става малко по-различно от тук. За да представяш филмите си, трябва да намериш sales agent (агент по продажбите), който има каталог и с други филми и ги представя на пазарите за кино по света – в Лос Анджелис, в Берлин и в Кан. Там прави контакти с дистрибуторите и ги продава на различни пазари – взима си процент, другият съответно е за тебе. За момента

„Нокаут“ сме го продали само в Китай, дистрибуторите плащат една сума, за да имат правата, после могат да правят с него каквото си искат. Ако го разпространяват и той е успешен, печалбата по някакъв начин се дели“, обяснява процедурата продуцентът и споделя, че след като са регистрирали филма в IMDb, няколко агенти са се свързали с него заради участието на Гари Дърден. В момента водят преговори с френска фирма за разпространение.

Оттук нататък Нику казва, че продължава да се фокусира върху международния пазар и правенето на филми, които биха били интересни и на световна публика. Макар в това да има риск, тъй като българският зрител не е особено щастлив, че във филма се говори на английски, Илиев се надява да

„Защото като кажеш, че ще заснемеш този филм, оттук нататък си задължен да се справиш по някакъв начин.“

завърти това като бизнес, който може да се самоиздържа. Така няма да се налага с всеки нов филм да търси отново и отново продуктивно позициониране, а ще разчита на приходите от международното разпространение. Но казва, че само времето ще покаже колко успешна е тази задача.

Междувременно Нику скача и в дебрите на телевизията. От средата на януари в ефира на bTV се завъртя новият български сериал „Скъпи наследници“, а той е един от режисьорите в проекта. Семейната история е снимана повече от година от четири режисьорски екипа и вече са заснети всички 170 епизода. За да се изпълни проектът, е построено цяло село с истински къщи, които са декор

на продукцията, а всеки режисьор е снимал в блокове по пет епизода през различен период от време. „Работихме два основни екипа и два по-малки – тоест докато единият екип снима един епизод, някъде другаде друг екип снима друг епизод, а двата по-малки екипа снимат сцени от тези епизоди. Преди всеки пет епизода режисьорът има подготовка, а след това монтира. Има няколко режисьори, които се сменят, и така работата не спира и целият този цикъл се върти“, обяснява снимачния процес Нику Илиев. Макар да са снимали 6 дни в седмицата по 12 часа и да е било много изтощително, казва, че режисьорската работа му е била много по-лесна от продуцентската, защото не се е налагало да мисли за пари, бюджет, платено ли е на актьорите и т.н.

В ролята на режисьор ще го видим и в още едно от премиерните заглавия в ефира този сезон – сериалът „Полицайте от края на града“, продуциран от Магърдич Халваджиян, който тръгва от януари по Нова тв.

Снимките на този сериал Нику е трябвало да прекъсне заради работата по филма си, но сега отново е на снимачната площадка. „Докато съвместявах сериалите и филма, беше много тежко. Ставах в 5 ч сутринта и от 5 до 6.30 пращах мейли и неща, които са свързани с филма. След това от 7 сутринта до 7 вечерта отивах на снимки. После ходех в студиото да монтирам трейлъри и звук, а ако имах среща с другите продуценти, се случваха след 9 вечерта. И на другия ден пак отначало“, казва Нику.

Макар темпото да е уморително, често си повтаря, че това е нещото, което винаги е мечтал да прави и сега го прави. „Понякога се оплаквам на моите студенти колко съм зает с филма, сериалите, а те отговарят: Ей, това е супер, как и аз си мечтаят някой ден да снимам филм. Това успява да ме върне – по някакъв начин аз живея мечтата си. Нещата не са се получили по най-перфектния начин, но са се получили по моя начин.“